

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Peter Baxter, Esq.

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN PETER BAXTER, ESQ. PROCUREUR
TE CANTERBURY.

WAARDE PETER!

Ik schaam mij voor mijzelven, dat ik u niet vroeger heb geschreven, want gij kondet slechts ééne gevolgtrekking daaruit opmaken. Maar gij zijt reeds lang genoeg op zulk eene gebeurtenis voorbereid, zoodat zij uw gemoed daardoor minder schokken zal: doch dat neemt niet weg, dat een oud vriend een oud vriend is en blijft, en ik bid u van harte om versooning voor de droefheid, welke ik zeker weet, dat mijn verscheiden u zoude veroorzaakt hebben. Wat de zwarte kleederen betreft, alzoo dezelve het kenmerk zijn van uwen stand, zoudt gij, denk ik, daarvoor geene onkosten behoeven te maken, maar ik hoop, dat gij geene verwarring veroorzaakt hebt door een begin te maken met de uitvoering van mijn' laatsten wil. Trouwens in het stuk van de wetten, weet ik wel, dat gij nimmer overijld hebt te werk gegaan. Het was zonder twijfel mijn pligt u van *Rotterdam* iets van mij te doen hooren, en ik meen mij te herinneren, dat ik u zoo iets beloofd had, immers ingevalle ik mijne reis zoo ver volbragt. Ik

ben u in allen gevalle eenige verdediging schuldig, en het is een droevige pligt om verschooning te moeten vragen, maar ik verwachtte van dag tot dag, dat eene andere hand u een berigt zoude hebben te doen toekomen, hetwelk mijn stilzwijgen ten volle konde verklaren. Ik heb twee hevige vermaningen gehad, eene onder een' storm nog aan boord zijnde, en de andere aan land, maar beide van zoo veel belang, dat nu de eerstkomende de laatste *moet* zijn. Hoezeer ik niet merkbaar zwakker of erger ben geworden, roept mijn gestel mij nogtans toe, dat mijne levensdeelen zijn aangetast. Wanneer ik slechts eenige lichamelijke pijn gevoelde, zoude ik geruster zijn, maar ik ben opgeruimder dan sedert eenige jaren, hetgeen ik voor een allernoodlottigst teeken houde. Misschien heeft er reeds eene inwendige versterving plaats gegrepen, en in dat geval zal ik er hoogstwaarschijnlijk te avond of morgen op eens uit zijn. — Zoo veel over den toestand van mijne gezondheid hier aan den *Rijn*. Ik schrijf u dezen te *Nijmegen*, vanwaar wij nog twee dagen noodig hebben tot *Keulen*, zoodat ik van den Port- en Spaanschen wijn, dien TRUBY tegen mij verved heeft, zoo zeker ben, als van dien in mijn' eigen kelder. Nu, Gods wille geschiede! *Nijmegen* is even zoo dicht bij den hemel als *Beckenham* in *Kent*, en eenige honderd mijlen meer noord- of zuidwaarts, oost- of westwaarts komen er niet op aan op onze reis naar een land, hetwelk noch lengte, noch breedte heeft.

Nu ik hier ben, spijt het mij niet zulk een land als *Holland* eventjes bekeken te hebben, maar dewijl het door zoo veel bekwamer handen in reisbeschrijvin-

gen met platen beschreven is, behoefte ik er niet over uit te weiden. Indien gij u den slechtstmogelijken grond voor de jagt voorstelt, behalve voor otters, dan hebt gij er juist een denkbeeld van. Al de wegen bestaan uit kanalen; de lanen en rijwegen zijn er niet dan dijken. Bij gevolg slijten dan ook de inwoners hun leven tusschen het uittappen van water en het innemen van ander vocht, b. v. jenever, anisette, curaçao en dergelijke: want zonder hunne afdammingen zouden zij als ratten verdrinken, en zonder hunne borreltjes zouden zij martelaars worden van verkoudheid en voorjaarskoortsen. FRANK zegt, de Hollanders zijn zoo koudbloedig, dat alleen hun sterke drank hen verhindert visschen te worden. Het moge daarmede zijn zoo als het wil, ik heb een Hollandsch knaapje, niet grooter dan uw kleine PETER, zijn *snapsje* zien drinken, gelijk zij dat noemen, alsof het was om hem te beletten in eene sprout te veranderen. Het schijnt wel, dat de Hollanders denken, dat de Voorzienigheid het water alleen bestemd heeft om er mede te schrobben, of te wasschen, of om er op te varen, maar niet om het ongekookt te drinken.

Met *Rotterdam* ben ik zeer ingenomen. Het is eene fraaije stad, waar groote handel gedreven wordt, met een regt Hollandsch bont gezigt van kaaijen, grachten, bruggen, kloktorens, schoorsteenen en masten, alles in een klein bestek ondereen. Dat alles zoude naar mijne gedachte een schetsje uitmaken, wel waardig, om door zekere soort van lieden bij ons met voordeel bestudeerd te worden. Om het woord *partijdigheid* niet te gebruiken, welke alle openbare maatregelen in *Engeland* be-

derft, heerscht aldaar echter een geest, die veel van elkander scheidt, hetgeen niet gescheiden behoorde te worden. Zoo hooren wij b. v. avonden achtereen in het Parlement spreken over fondsen, inkomsten, landelijke inkomsten, reederij inkomsten, enz. als of dat alle bijzondere en geene algemeene inkomsten waren, of hetgeen nog erger is, tegen elkander gekant in plaats van medewerkende tot één algemeen doel: den bloei van den landbouw, den koophandel, de manufacturen en de zeevaart. Het is noch billijk, noch verstandig, den eenen tak ten koste van den anderen te bevoordeelen, en ik houde het er buiten dat voor, dat het welzijn van elk der leden uit het welzijn van het algemeen te gemoet is te zien. Indien wij derhalve als eene natie willen bloeijen, moeten wij onze staven zamenbinden in plaats van dezelve te scheiden, en wij moeten onzen koophandel, onzen landbouw en onze fabrieken vereenigen, even gelijk men te *Rotterdam* onder de *Boompjes*, gelijk men het noemt, schoorsteenen, fraaije ipenboomen en scheepsmasten op één punt vereenigd vindt. Dat is mijn gevoelen, hoezeer ik misschien niet spreek als een grondeigenaar, die in het bezit is van een duizend morgen lands. Doch ik wil u niet op eene staatkundige verhandeling vergasten, en word behalve dat aan tafel geroepen, alwaar ik mij streel met het vooruitzigt van uwe gezondheid te drinken met een glas Madera, die de reis naar *Java* in *Oost-Indiën* reeds gedaan heeft.

Waarde PETER! — Gij zult er belang in stellen te vernemen, dat ik sedert het schrijven van het boven-

staande weder een' zeer ernstigen aanval heb gehad. Die overkwam mij in DOCTORS tuin, alwaar ik na den maaltijd heengegaan was, om een weinig frissche lucht te genieten, toen ik op eens geheel ongevoelig werd, en niemand bij mij had, behalve een geschilderd houten beeld van den DOCTOR zelyen. Ik kan dus niet regt zeggen, hoe lang dat geduurd heeft, en ik zoude er zekerlijk niet weder van bijgekomen zijn, zonder eene gelukkige regenbui, welke mij weder bij mijne kennis deed komen. Mijn neef houdt staande, dat ik een glas wijn meer dan naar gewoonte gedronken hebende, een middagslaapje in het prieel heb gedaan: maar ik ben zelf van meening, dat het een stilstand van mijne levensgeesten is geweest, vooral, omdat mij de voeten en de handen zoo koud waren. TRUBY vindt weinig zwaarigheid in die voorbijgaande toevallen, maar mijn eigen gevoel zegt mij, dat het waarschuwingen zijn, dat de dood mij weldra in ernst meent te overvallen. Gij kunt derhalve wel begrijpen, dat het mij niet best aanstaat, lastig gevallen te worden met zaken, welke ten allen tijde een' vrijzinnigen mensch onaangenaam zijn, en vooral iemand in mijne omstandigheden. Ik bedoel de inrigting der paspoorten, volgens welke een Engelschman buiten 's lands behandeld wordt even als bij ons een vat wijn, drank of zeep, hetwelk zonder een permissie-billet niet uitgevoerd mag worden. Zoo even kwam mij een bode te kennen geven, dat ik mij, om mijn' pas te laten *viseren*, naar het politie-kantoor moest begeven: nu scheen het mij, voor iemand, die op zijne reis naar de andere wereld is, zulk een staaltje van ijdelheid of liever dwaasheid

toe, om hem een paspoort van *Holland* naar *Pruissen* op te maken, dat ik er niet heen wilde. Doch FRANK dacht er anders over, en niet in die ernstige stemming zijnde, die mij zelve beheerscht, zette het zoo sterk door, dat wij er bijna woorden om kregen. Het einde er van is dan, dat ik gevisceerd ben, en met mijne beschrijving geconfronteerd, en dat ik voor de eerstkomende zes weken door gansch *Duitschland* reizen mag.

Zuster KATOO is vrij welvarende, en praat als altijd over haren armen GEORGE. Zij is reeds een paarmaal in moeilijkheden gewikkeld geweest, en heeft zich bij wijze van een' reisgezel voorzien van een pak Hollandsch linnen, zoo dik als een bakerkind. — Nu, God zegene u, en allen, die uwen naam dragen! Er is iets, hetgeen mij zegt, dat dit het laatste vaarwel zijn zal van uwen stervenden vriend

RICHARD ORCHARD.

- P. S. Ik heb het genoeg gehad van eenige gallons echten Schiedammer af te zenden, die thans op weg naar *Canterbury* moeten zijn. Het is een voortreffelijk mengsel, mits dat men het niet brouwt gelijk een *Monsieur* hier in het logement, die zijn' sterken drank en water zonder den sterken drank gereed maakt. Dit brengt mij uwen schimpscheut tegen BOB RUGBY, den Rector te binnen over zijn *miscuit utile dulci* (hij paart het nuttige met het zoete). »Loop naar den duivel!» zeide hij, »met uw *utile dulci*. Zoo iets drinken de Franschen; maar het is anders niet dan water met suiker!»